

Dalsymfonie

Dal symfonie

In dit somber vochtig laagland,
op de meest ontoegankelijke
en meest beschermde plek,
de eeuwigheid gevangen.
In donkerste duister te slapen,
te wachten op zonne warmte.

Hier het ergste monster,
van wat ooit eens was,
het licht angstig ontvlucht
en mag nimmer nog bestaan.

Ooit was dit eens buiten
en naar binnen geslagen,
gewoon om teweer te staan,
overleven en beschermen.
Deze toen wakker geroepen,
toen gestolen deel van Mij,
om vervolgens op te sluiten.
Uit angst dat wat buiten was
nu ook is binnen geslopen,
om ooit nooit weer

De hoogste moed hier
is dit kwetsbare tover kind,
daar waar alles om ging,
hiernaar mee terugnemen,
in ontreddeuring te staan, van vochtige verscheuring.
Hierin te blijven en te helen, het monster in mij toe te laten,
zodat kind en monster beiden,
een mooie plek bij mij hebben,
terug in dit aardse oase dal
en leeflijk wonder lijf